

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 993682/7

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב הראשי לישראל הרב דוד ברוך לאו – נשיא

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד וטו"ר צבי גלר)

הנדון: דחיית בקשה לביטול החלטה ולדיון בתביעות נוספות בהיותה משוללת עילה עובדתית ומשפטית

החלטה

א. לפנינו בקשתה של המשיבה כדלהלן:

תגובה להחלטה מתאריך 6.6.19

בתגובתי לכבודכם צירפתי את תשובת בית הדין בפתח תקווה אשר פניתי אליהם לדון בעניינים אלו. לצערי מסמך זה לא נסרק לתיק, ולכן כבודכם לא ראיתם אותו...

לפני פסח פנינו לבית הדין בפתח תקווה על מנת שיפתחו את התיק ויטפלו במה שצריך טיפול,

החלטת בית הדין הייתה כי עלינו לפנות אל כבודכם להמשך טיפול בתיק.

בעקבות כך פניתי ב-2.6.19 אל כבודכם למתן מענה על מנת שנסיים את התיק שגורם לי עוול וסבל רב למעלה משבע שנים.

לכן אבקש מכבודכם:

לבטל לעת עתה את הפסק בו אני חייבת לגרושי סכום כל שהוא,

לקבוע מועד לדיון כפי בקשתי במכתב התגובה לכבודכם מתאריך 2.6.19.

ב. נשוב על שכתב בית דיננו כבר בהחלטות קודמות ולמעלה מן הצורך אף נוסף ונבאר: עניינם של הצדדים נדון בבית דיננו והוכרע זה מכבר.

עמדתה של המשיבה, שהייתה מיוצגת, נשמעה בדיונים ובכתבי הטענות, בסופו של הליך ניתן פסק דין כאמור. מטבע הדברים יש שפסיקתו של בית הדין אינה נושאת חן בעיני מי מהצדדים (ולעיתים שניהם אינם שבעי רצון ממנה). גם פסיקת בית דיננו בעניינם של הצדדים הייתה ככל הנראה שלא לרוחה של המשיבה, אלא שמוכן מאליו שאין בכך כדי להצדיק את ביטולה.

ג. בתיק הנוכחי לא נתחדש דבר מהבחינה המהותית. תיק זה נולד בבקשתו של המערער למתן פסיקתא בהתאם לפסק הדין שניתן כאמור זה מכבר ונוכח עמדת בית הדין האזורי כי הוא מצידו מנוע – הלכתית – מלידת פסיקתא כזו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין מכל מקום, ואף שראה את החלטתו של בית הדין האזורי, נשמר ממתן פסיקתא סתמית שיכולה הייתה אולי לשמש את המבקש במנותק מגביית הסכום שנפסק לטובתו באמצעות פסק הדין גופו, ללא פסיקתא, ולייצר גבייה כפולה, וחלף זאת נתן החלטה המציינת את שכתב בפסק דינו, מאשררת ומבארת אותו.

ד. מן העיון בנתוני הדיבור המתועדים בתיק עולה כי החלטת בית הדין דוורה למשיבה הן בדוא"ל והן בדואר שליחים, ובנוסף לכך דוורה בדואר אלקטרוני גם לבא כוחה.

סמוך ונראה למתן ההחלטה פנתה המשיבה לבית הדין בבקשה – היא הבקשה שהוזכרה גם בבקשה שצוינה לעיל "פניתי ב-2.6.19" וכה כתבה:

לצערי הרב, שוב, כבעבר, אני מתריעה בפני כבודכם כי תביעתו של גרושי או כל התכתבות אחרת מבית דין הגדול לא מגיעה אליי, ואף לא מגיעה לבא כוחי עו"ד טו"ר צבי גלר!

והיות שלא קיבלתי זימון או את ערעורו של גרושי, אבקש מכבודכם לבטל את ההחלטה מתאריך 23.5.19 ולזמן אותנו לדיון.

כפי הנראה גרושי הוא זה שהניח מכתב זה בביתי. כנראה שהוא מודע לכך שלא מגיע אליי המייל וכו'...

כבודכם יכולים לבדוק עם בית הדין בפתח תקווה אשר יש לי תגובה/בקשה לכל דבר ועניין, בכל פעם שנדרשתי לכך, וברור שגם לבית הדין הגדול בענייני אצלכם!

נוכח התייעוד שבתיק וכנ"ל מובן שאין מקום לקבל טענה זו.

אפשר כי המערער הניח "מכתב זה" המכיל את החלטת ביה"ד בתיבת הדואר של המשיבה, ואפשר שלא הוא הניחה שם, אחת היא לנו: ההחלטה נשלחה אל המשיבה כמתועד והתקבלה אצלה, כהודאתה, ומובן שגם לולי הודאתה זו – חזקתה של ההחלטה, שנשלחה כאמור הן למשיבה והן לבא כוחה ולמשיבה עצמה אף נשלחה בכפל: בדואר אלקטרוני ובדואר פיזי, שהגיעה לידיה. על הטוען אחרת – הראיה.

'זימון' אכן לא הגיע לידי המשיבה, כשם שלא הגיע לידי המערער, וזאת משום שלא התקיים דיון ולא היה צורך בו, שכן כאמור לעיל לא ניתנה כל החלטה חדשה, ואין בית הדין זקוק לשמיעת הצדדים כדי לאשר שכתב בפסק דינו את שכתב בו.

ה. בהמשך לבקשה הנ"ל הלינה המשיבה על התנהלותו של המערער שפנה בבקשות לגביית הסכומים שנפסקו לטובתו בעוד הוא נמנע מלשלם את שנפסקו כנגדו, לטענתה.

בהמשך השיגה על שנפסק בעניין איזון המשאבים וכו',

ולקינוח האשימה את המערער בהאשמות שונות הנוגעות להתנהלותו כלפי בנם הבגיר של הצדדים, שנישא לא מכבר, וכלפי המחותנים – הורי אשת הבן.

ו. החתום מטה נתן החלטה – היא ההחלטה "מתאריך 6.6.19" שהוזכרה בפתח הבקשה שבראש ההחלטה הנוכחית, ובה כתב:

בפנינו מכתבה של המשיבה לבית הדין ביחס להחלטה שניתנה ביום י"ח באייר תשע"ט (23.5.2019).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

החלטה זו רק חזרה על חלק ממה שהוחלט בהחלטת הערעור שקדמה לה וניתנה ביום י"א באייר תשע"ח (26.4.2018), שבה הופנו הצדדים לבית הדין האזורי לדיון בשאר התביעות.

ככל שישנן תביעות אחרות לקיזוז ולאייקיום פסקי דין קודמים יש לפנות תחילה לבית הדין האזורי ולאחר שתתקבל שם החלטה סופית ניתן יהיה לערער עליה אם יהיה צורך.

ז. הדברים מדברים בעד עצמם.

למעלה מן הצורך וכדי להפיס את דעת המשיבה נוסף ונבאר:

1. **המערער**, תהיה דעת המשיבה או אף דעת בית הדין על התנהלותו אשר תהיה, זכאי לממש פסק דין שנפסק לטובתו. זכותו זו אינה מתבטלת בשל קיומם של פסקי דין שבהם חויב המערער בתשלום למשיבה, אלא שככל שהללו לא מומשו זכאית המשיבה לפנות להוצאה לפועל לשם מימושם כמו גם לשם הבאתם בחשבון לצורך קיזוז מהסכומים שנפסקו לטובת המערער.

אם חב המערער למשיבה סכומים גדולים משחבה היא לו תהא תוצאת הקיזוז גביית חובו למשיבה בקיזוז חובה לו, ואם להפך תהא התוצאה גביית חובה של המשיבה לו בקיזוז חובו לה.

כך או כך, האחריות לפנייה להוצאה לפועל מוטלת על כתפי המשיבה עצמה, אם אין היא פונה להוצאה לפועל אין לה להלין אלא על עצמה.

2. בהשגותיה של המשיבה על שנפסק כבר בעניין איוון המשאבים או בעניינים אחרים – אין מקום לדון במסגרת הליך זה.

על פסיקות בית הדין האזורי אפשר להגיש ערעור או בקשת רשות ערעור בהתאם לתקנות הדיון בבתי הדין הרבניים. כמו כן אפשר להגיש בקשות לעיון מחודש – הן בנוגע לפסקי בית הדין האזורי והן בנוגע לפסקי בית הדין הגדול, ככל שקיימות עילות לכך וכאמור בתקנות הדיון.

למותר לציין שערעור או בקשות לעיון מחודש צריך שייסמכו על טענות עובדתיות ומשפטיות של ממש ושיגובו באסמכתאות ואין די להן בתחושתה הסובייקטיבית של המשיבה כי הצדק עימה – "אין אדם רואה חובה לעצמו" אך זו אינה עילה לערעור או לסתירת הדין.

3. בהקשר זה נציין כי דברי המשיבה כי פנתה "לפני פסח" לבית הדין האזורי והוא הפנה אותה לבית דיננו, וכי נעלמו מעינינו דבריה בעניין זה שבבקשתה הקודמת – אינם מדויקים. בית הדין האזורי הבהיר בצדק וכפי שהבהרנו אף אנו לעיל כי בקשותיה של המשיבה מקומן בהליכי ההוצאה לפועל, לא בבית הדין האזורי ולא בבית הדין הגדול.

4. אשר לתלונותיה של המשיבה בעניין יחסו של המערער לבן הנשוי ולמחותנים ובעניין הפרת הבטחות כלפיהם ואי הנעימות הנגרמת מכך – בין שתלונותיה מוצדקות ובין שאינן מוצדקות אין הן עניין לבתי הדין הרבניים – בית הדין האזורי או בית הדין הגדול, שכן אין בהן עילה משפטית לתביעה כלשהי מצידה של המשיבה.

אם לבן או למחותנים יש תביעה כלפי המערער – יתבעו אותו הם בדין תורה בבית דין הרשאי על פי חוק לדון בינם לבינו (כבורר) או (ככפוף לגדרי ההלכה) בערכאה המוסמכת לדון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על פי חוק. בתי הדין הרבניים, לצערנו, אינם מוסמכים כיום לדון בתביעות כאלה, ובכל מקרה אין בית דין דן בתביעה המוגשת על ידי מי שאינו "בעל דין" בה, היינו בענייננו המשיבה שאינה בעלת דין בתביעה אפשרית של בנה או של המחותנים.

צער אומנם ייתכן שנגרם למשיבה מהתנהלותו של המערער, אך זו אינה עילה לתביעה. המשיבה סבורה כנראה כי המערער "אינו נחמד" – זאת יודעים אנו גם ללא ההליך הנוכחי, ולא בכדי התגרשו הצדדים. אולם "הוא לא נחמד" (כפראפראזה על דברי ראש הממשלה המנוחה גולדה מאיר) אינה עילת תביעה או ערעור.

מסקנות והוראות

סוף דבר:

א. עם כל ההבנה לתחושותיה של המשיבה (ובלי לקבוע אם יש להן צידוק אובייקטיבי כלשהו ואם לאו) אין בקשתה מעלה כל עילה – לא טענה וכל שכן שלא אסמכתה לטענה – לביטול החלטות קודמות של בית דינו ואינה מכילה אף כל טענה או תביעה המצריכה או מצדיקה קיומו של דיון בעניינה.

ב. לפיכך דוחה בית הדין את הבקשה ומורה על סגירת התיק הנוכחי.

ג. ההחלטה מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י"ט בתמוז התשע"ט (22.7.2019).

הרב דוד ברוך לאו – נשיא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה